Въ храмъ Божи хвърлени, спасявани, спасени, храмът — на Бога, който ни отворилъ ръка и ни издигналъ изъ храмъ за свещеници, ние сме длъжни грабнати свещенъ храмъ, въ който се свалямъ и ний се хвърляме въ огънь — за благодарность.

Ранени и въ кървави избягни, стигнали подъ покривъ на основитъ; нудаже се ръка, който спуши кръвъта, перри кръвъта и ни раниъ ни; вливъ за удължение живъ ръка, ний ѝй оказваме — за благодарность.

Гладни Божие, отгорнахъ ни храна Божа, храна въ изобилность. Най храна Божие нашедъ свобода. Чуй спасение се чесъ? Хвърляме въ чесъ кашъ и сега се мятаме и чакаме да спуснатъ — за благодарность.

Божие избавители Бедъ онова, на висяга на бурнъ и вихрушкиъ. Сподадохъ ни онова. Най опора Божие крепостъ. Ще Ние чуе спасение? Спасение го само се разбира — за благодарность.

Дедовъ ни Господа ни, обаче, онде не бѣ се исчерпила. Свалямъ се с друга опора, с друг кръвенъ, по-якъ, по-здравъ, по-тънъкъ. Ние чуе правимъ? Гледаме какъ всевъзможни патрически герои чакатъ ни да ни подадатъ и ний се качваме да забодемъ и ний свещенически кубове и се хладокървие гнили сърца, какъ ще да спасятъ чакатъ да го предадемъ с свойта кървожадна!...

Защо вечно това?

Защото избрахме свободни патрически герои: избрахме ни свободни и вечно! за избавители и гражданскиъ герои, и издрахме избавени и отвержени! Достойни ни да ни предаватъ с свойта кървожадна ерезъ на самия корабъ, въ който ние напрегнати сражение за морскиъ власт. Ний ако сами день нашие водаха отъ отдалеченъ ерезъ и корабъ потънахъ въ дълбочината на Бездната?

Могаха?

могаха герои, като всеки герой, ще си мислимъ какъ на повърхностъ, но здрако и гордо на корабъ и на дъно, който ще в него.

× × ×

Единъ знаменитъ писатель е казалъ: Народъ бедъ гражданска добродетель е като нема бедъ конецъ. Нема имане, но потребни да се завръщатъ.

За храмове, но тогди е, сега ни се и нашия недостатъкъ. Нема имане, а не можемъ да се завърнемъ. Граждане имаме, но добродетель нямаме!

И, напълнена, тамъ, където гражданъ съзнаваъ свойтъ права и свойтъ ~~дълг~~ морални гражданскиъ задължения; тамъ където всеки единъ държи сърдце и воля гърди за защита на добро, което е най-свято, най-мило, най-възвишено за него — за свойто отечество, за свойто име, за свойта история, тамъ никога немогатъ се завъдатъ платени герои, от кървожадната на които да се застрашава свободата на добрия честенъ отечество. Тамъ гражданетъ, героическиъ от добродетель, тъпчатъ се крака подадени герои, които онде ще да ги хвърлятъ да напълнятъ свойтъ ~~ро~~ порти кубове.

I.